

Afschrift afgeleverd overeenkomstig art. 733 opbl.
Exp. Vij (art. 280/2 Wetb.Reg.)

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 26/06/2015
Rolnummer 14/1988/A

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Sint-Niklaas

Vonnis

Kamer S 3

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

(VON-EV)

 geboren te Ain Hilwe (Libanon) op 4 maart 1967, wonende te

Eisende partij, ter zitting in persoon verschenen en bijgestaan door Mr. K. Van De Sijpe loco Mr. D. Van Eenoo, advocaat te 8820 Torhout, Aartrijkestraat 3,

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN BEVEREN, met burelen gevestigd te 9120 Beveren, Oude Zandstraat 92.

Verwerende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. J. Heyndrickx, advocaat te 9120 Beveren-Waas, Grote Markt 34/1.

Wijst de Arbeidsrechtbank volgend vonnis:

1. De vordering:

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 16 september 2014 betwist eiser, tijdig en regelmatig, de beslissing van het O.C.M.W. van Beveren d.d. 10 juni 2014, hem ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven d.d. 17 juni 2014, waarbij geen leefloon wordt toegekend omdat een erkende staatloze enkel recht op maatschappelijke integratie kan genieten indien hij de toelating heeft wettelijk op het grondgebied te verblijven

2. Standpunt van de partijen:

a) Stelling eiser:

Eiser stelt dat hij geboren werd in Libanon en van Palestijnse origine is.

Eiser werd bij vonnis d.d. 19 maart 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde erkend als staatloze.

Tot op heden heeft hij geen verblijfsrecht bekomen in België, maar hij verkeert in de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst (welk land?), gelet op zijn hoedanigheid van staatloze. Hij is in principe onverwijderbaar.

Eiser bevindt zich in een mensonwaardige situatie vermits hij enerzijds onverwijderbaar is, terwijl hem anderzijds een verblijfsrecht werd onzegd.

Minstens dient hem financiële steun te worden toegekend zodat hij in de mogelijkheid is om een menswaardig bestaan te leiden.

Ingevolge artikel 1 van de O.C.M.W.-wet heeft elk persoon recht op maatschappelijke dienstverlening.

Eiser verblijft onwettig in België maar hij is onverwijderbaar.

De niet-toekenning van verblijfsrecht aan erkende staatlozen moet evenwel als ongrondwettig worden beschouwd, waardoor ook de voorwaarde van legaal verblijf bij de beslissing tot toekennen van maatschappelijke dienstverlening aan erkende staatlozen met onwettigheid is behept.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde (arrest 17 december 2009) dat het ongrondwettig is om aan erkende staatlozen geen verblijfsrecht toe te kennen terwijl dit voor erkende vluchtelingen wel gebeurt.

In de rechtsleer wordt gesteld dat het niet uitgesloten is dat een rechter zou oordelen dat de ongrondwettige situatie op het vlak van de verblijfsreglementering een voldoende rechtsgrond kan uitmaken om aan de erkende staatloze een verblijfsrecht en dus ook het recht op maatschappelijke integratie toe te kennen.

Eiser moet als onverwijderbaar worden beschouwd. De hoogste rechtscollages hebben reeds geoordeeld dat een persoon die om reden onafhankelijk van zijn wil niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst een principeel recht heeft op maatschappelijke dienstverlening.

Artikel 57, paragraaf 2 van de O.C.M.W.-wet is niet van toepassing voor vreemdelingen die het Belgisch grondgebied niet kunnen verlaten om redenen buiten hun wil.

Uit de rechtspraak blijkt dat een staatloze recht heeft op equivalent leefloon ook zonder verblijfsvergunning indien hij onvrijwillig is en geen verblijfsvergunning heeft in een andere Staat waarmee hij banden heeft.

Eiser vordert dan ook dat hem maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van steun equivalent het leefloon als alleenstaande wordt toegekend vanaf zijn aanvraag.

b) Stelling verweerder:

Eiser is een erkende staatloze die over geen verblijfsrecht beschikt. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard (waartegen weliswaar beroep werd ingesteld door eiser).

Het blijkt dat eiser een verblijfsrecht geniet in Libanon. Hij beschikt over een vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en geniet bescherming van de UNWRA in Libanon.

Volgens het CGVS zijn er dan geen redenen om aan te nemen dat eiser niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

Ingevolge artikel 3, 1° van de R.M.I.-wet kunnen staatlozen die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben in de door de Koning te bepalen zin en die vallen onder toepassing van het Staatlozenverdrag recht hebben op maatschappelijke integratie.

Volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002 wordt geacht zijn werkelijke verblijfplaats in België te hebben degene die gewoonlijk en bestendig op het grondgebied verblijft, voor zover hij op het grondgebied mag verblijven.

Vermits eiser niet wettig verblijft in België kan hem geen leefloon worden toegekend.

Het Hof van Cassatie heeft gesteld dat een vreemdeling die illegaal in het land verblijft geen recht kan doen gelden door het feit van zijn erkenning als staatloze.

Vermits eiser over een verblijfsrecht beschikt in Libanon is er geen absolute onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte stipt verweerder aan dat bij beslissing d.d. 10 juni 2014 aan eiser materiele en medische hulp werd toegekend vanaf 1 juli 2014, waaronder ook zak- en leefgeld van 61 eur per week, kleding- en schoengeld, mits verblijf in het LOI.

Er is dan ook geen sprake van mensonwaardig bestaan.

3. De beoordeling:

Eiser werd als staatloze erkend bij vonnis d.d. 19 maart 2013 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde.

Verweerder heeft dan ook terecht de hulpaanvraag behandeld in het kader van de R.M.I.-wet van 26 mei 2002, vermits een staatloze die valt onder de toepassing van het Verdrag betreffende de status van staatlozen ondertekend te New York op 28 september 1954 principeel zich kan steunen op de R.M.I.-wet, vermits hij behoort tot één van de categorieën vermeldt in artikel 3, 3° van deze wet.

Het statuut van staatloze impliceert evenwel niet dat hij over een verblijfsrecht beschikt in het land waar hij zich bevindt.

Het voormeld Verdrag van 28 september 1954 voorziet dat de regelmatig op het grondgebied verblijvende staatlozen wat de ondersteuning en de bijstand van overheidswege ter voorziening van het levensonderhoud betreft door de verdragsluitende landen op dezelfde wijze moeten worden behandeld als hun eigen onderdanen (artikel 23).

Het vereiste door artikel 2 in fine van het R.M.I.-besluit van 11 juli 2002 – dat men om gerechtigd te zijn op het leefloon regelmatig op het grondgebied van Rijk moet verblijven – moet dan ook worden toegepast op de erkende staatlozen (Arbh. Gent, 26 februari 2007, onuitg. A.R. 06/057).

Eiser stelt dat hij onverwijderbaar is en dat er derhalve sprake is van administratieve overmacht om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is inderdaad juist dat zowel het Grondwettelijk Hof als het Hof van Cassatie aanvaarden dat er sprake kan zijn van overmacht, zowel medisch als administratief van aard, die de betrokkene verhinderen om het grondgebied te verlaten (o.a. voormalig Arbitragehof 30 juni 1999 (80.99) en 21 december 2005 (194/2005); Cass., 10 december 2000, *Soc. Kron.* 2001, 84).

Het behoort verder aan de vreemdeling die zich beroept om overmacht om die overmacht te bewijzen (Cass., 19 mei 2008, *Soc. Kron.* 2010, 68).

Het verzoek om als staatloze te worden erkend op zich heeft als dusdanig geen gevolgen voor het recht op volwaardige maatschappelijke dienstverlening, en zelfs indien een vreemdeling als staatloze is erkend impliceert dit niet dat hij voortaan als een rechtmatig verblijvende vreemdeling kan worden beschouwd (Cass., 19 mei 2008, *J.T.T.* 2008, 416), zodat hij enkel gerechtigd is maatschappelijke dienstverlening volgens de bepalingen van artikel 57, paragraaf 2 van de O.C.M.W.-wet die beperkt is tot de dringende medische hulp zolang hij niet over een verblijfsmachtiging beschikt (Arbh. Gent, 11 mei 2007, *T. Vreemd.* 2007, nr. 4).

In casu wordt het bewijs van deze overmacht niet geleverd.

Integendeel blijkt uit de beslissing d.d. 25 november 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de aanvraag tot verlengd verblijf op grond van artikel 9 *bis* van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard, dat eiser een verblijfsrecht geniet in Libanon: hij beschikt over een vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en geniet de bescherming van de UNMRA in Libanon.

Eiser brengt geen elementen aan die deze vaststellingen tegenspreken. Hij toont bovendien niet aan dat hij vruchteloos een poging zou hebben ondernomen om vrijwillig terug te keren naar Libanon.

Vermits het bewijs van de administratieve overmacht niet wordt bewezen is de vordering ongegrond.

OM DEZE REDENEN en met inachtneming van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken.

DE ARBEIDSRECHTBANK,

vonnissend in eerste aanleg en op tegenspraak.

Gehoord ter openbare zitting van 2 juni 2015 partijen in hun middelen en besluiten en mevrouw L. Van Brien, substituut-arbeidsauditeur, in haar mondeling advies waarop door de eisende partij werd gerepliceerd.

Alle verdere en strijdige besluiten verwerpend als niet gegrond.

Verklaart de vordering toelaatbaar doch wijst deze af als ongegrond.

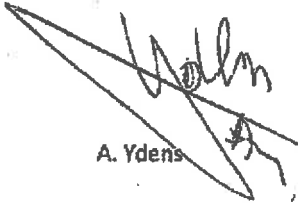
Bevestigt de bestreden beslissing.

Verwijst verweerder tot de kosten, begroot op honderd twintig euro vijftientwintig cent (€ 120,25) rechtsplegingsvergoeding in hoofde van eiser.

Aldus gewezen, en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend vijftien van de kamer S 3 van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas.

Aanwezig:

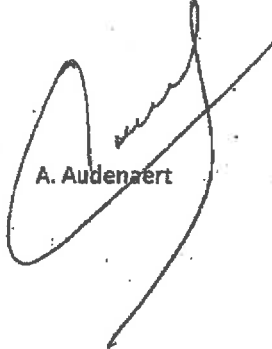
R. Eeckhout, ondervoorzitter, voorzitter van de kamer S 3;
A. Audenaert, rechter in sociale zaken benoemd als werkgever;
F. Van Gasse, rechter in sociale zaken benoemd als werknemer-bediende;
A. Ydens, griffier.

A. Ydens

F. Van Gasse

A. Audenaert

R. Eeckhout